

[Brixtofto.]

vel det samlede idrætsarbejde som det idébestemte ungdomsarbejde.

De økonomiske midler, der indtjenes gennem tipningen, er en forudsætning for, at vi kan have en række centralorganisationer, der er nødvendige for at støtte de mange lokale foreninger. Det er endvidere en nødvendighed, hvis der skal være en tilstrækkelig uddannelse af ledere og instruktører. Når vi af mange gode grunde ikke kan eller vil lønne alle ledere og instruktører, skylder vi at skabe rammerne for en god uddannelse.

Ved siden af fritidsloven og tipsloven er det den kommunale indsats gennem anlæg og drift af idrætsanlæg og haller, der er afgørende for, om der er tilstrækkelig baggrund for, at mange kan komme til at dyrke idræt. Her er der grund til at fremhæve, at det ikke altid er de kommuner, der har anvendt flest penge, der har gjort det bedst. Prestigeanlæg og prestigebyggeri er idrætten ikke interesseret i. Det er meget vigtigere og bedre at opføre to haller i en hæderlig standard end én perfekt super de luxe hal.

Antallet af idrætstimer i skolen har været meget diskuteret i den sidste tid. Som påvist i betænkningen er det meget vigtigt, at fysikken udvikles i de unge år. Man må om det spørgsmål sige, at det er meget individuelt både i og uden for folketinget, hvilket synspunkt man har til det spørgsmål. Jeg vil derfor i dag nøjes med at understrege, at det er en lokal beslutning, og at en timeplan fra en undervisningsminister kun er vejledende. De, der ønsker flere idrætstimer end 2 om ugen, må derfor gøre en indsats lokalt til gavn for deres synspunkter.

Elitens problemer inden for idrætten diskuteres meget i disse år. Det er ofte et udslag af, at Danmark ikke har klaret sig så godt i en landskamp, eller at Danmark ikke har klaret sig så godt i et verdensmesterskab, som vi danskere med vores sædvanlige beskedenhed havde regnet med.

Jeg vil godt sige, at vi har brug for en elite, fordi eliten på mange måder kan virke inspirerende for mange unge, det kan få mange unge til at yde en ekstra indsats. Der er nogle, der som følge af deres politiske holdning mener, at vi alle skal være lige gode eller lige dårlige til det hele, og at der ikke må være konkurrence og elite. Den

slags teorier dyrker venstre ikke. Der skal bare være en god valgmulighed for den enkelte mellem flere motionsprægede idrætter og den mere konkurrenceprægede. Der skal være plads til begge dele, men efter venstres opfattelse er det ikke en statsopgave at dyrke eliten. Det må f. eks. være de enkelte specialforbund, der selv prioriterer anvendelsen af deres økonomiske midler, således at vi kan have bedre vilkår for eliten, samtidig med at de manges idrætsønsker tilgodeses.

Forholdet mellem idræt og politik er også et problem, man har diskuteret meget. Efter venstres opfattelse er det op til den enkelte idrætsudøver selv at afgøre, om han eller hun f. eks. vil deltage i idrætsdyster med bestemte nationer. Det er bestemt ikke noget, hverken folketing eller regering skal blande sig i. Skal vi først til at have en liste over nationer, som vi ikke bryder os om at spille mod af en eller anden grund, vil man hurtigt ende i hykleri, og så vil man skade både idræt og politik.

Til allersidst vil jeg gå varmt ind for, at der gennemføres flere oplysningskampagner. Jeg er overbevist om, at mere oplysning vil være det lille skub, der kan få mange væk fra divanen foran fjernsynet og i stedet få dem til at bevæge sig ned til idrætshallen. Som led i en sådan oplysningsvirksomhed kan jeg ikke undlade at gøre folketingets medlemmer opmærksom på, at der her i huset findes et motionsrum, og at ingen mig bekendt har taget skade hverken på sjæl eller legeme af at opholde sig dernede.

Det er mit håb, at denne oplysningsopgave vil blive løst af idrættens fællesråd, og jeg håber, idrættens fællesråd vil gøre noget mere ved oplysningsvirksomheden. Igenem en ændret tipslov vil de få flere økonomiske midler til rådighed for en sådan kampagne. Det er nemlig min overbevisning, at vi ad frivillighedens vej kan nå meget langt i Danmark, og derfor kan vi ikke oplyse tilstrækkeligt meget om idrættens muligheder.

Poulsgaard (FP):

Jeg kan ikke huske, hvem der har skrevet det, men jeg kan i hvert fald huske, det startede sådan: fagre ord fryder mangt et hjerte. Nu står vi i den situation, at vi får en masse fagre ord. Det kan måske være rigtigt nok. Jeg vil gerne indledningsvis sige,